

stopinjam. Na klancu nekje se je ustavila in nekemu med jokom in na ves glas pripovedovala, kaj se je zgodilo. Tonetu je bilo, kakor da mu žerjavice nasipljejo v dušo. Stisnil je glavo med ramena in se tiho kot tat vrnil v hišo.

»Moj Bog!« je zastokal, ko se je sesedel na klop v izbi. »Ti moj Bog nebeški!«

In si je kapljice mrzlega potu otrl s čela.

(Dalje.)

Severin Šali | Pomladna otožnost

☉, lepa jutra so, ko rumenilo
razliva po vrhovih novi dan
in se meglé počasi ko kadilo
razgublja v zapadno temno stran.

Že kmet s slastjo dehteče brazde orje.
Poganja setev, zelene nasadi.
Razčistil veter je motno obzorje.
Osenčen sem z otožnostjo pomladi.

Vsi grmi v popje so in cvet pognali.
Med rože lega težki duh krvi.
Spoznanja polni vsi smo obmolčali.
Kaj res zorimo že v skončanost dni?

To sonce, cvetje, ptiči, klic srca!
Po vejah dež rosi, pomladni in gorak.
Kako tesni me trudna moč sveta!
Do zemlje nagnjen sem in ves težak.